

Revontulet on pohjoisen luonnonilmiöistä kenties maagisin. Ne syntyvät, kun aurinkotuulen korkeaenergiset hiukkaset törmäävät ilmakehän ionosfäärissä, tyypillisesti 100–200 kilometrin korkeudessa happiatomeihin ja typpimolekyyleihin. Törmäysten seurauksena ilmakehän happi- ja typpihiukkaset virittyvät. Viritys purkautuu fotonina, eli valona, jonka havaitsemme revontulina. Revontulten tyypillisin vihreä väri syntyy happiatomeista, harvinaisemmat siniset ja violetit värimuodot typpimolekyyleistä, ja niin ikään harvinainen punainen väri jälleen happiatomeista. Revontulten esiintyvyys riippuu auringon aktiivisuudesta, joka puolestaan vaihtelee noin 11 vuoden mittaisissa auringonpilkusykkeissä.

Revontulten esiintymiseen vaikuttavat aurinkotuulen nopeus ja hiukkastiheys, sekä planeettojenvälisen magneettikentän voimakkuus ja sen Bz-komponentin polariteetti. Nyrkkisääntönä nopea aurinkotuuli lisää revontulten voimakkuutta, korkea hiukkastiheys puolestaan värikyyttä. Bz-komponentin ollessa voimakkaasti miinuksella, voivat revontulet olla näyttäviä, vaikka aurinkotuuli olisikin vaisua.

Revontulet eivät ole pelkästään avaruusfysiikkaa, vaan pohjoisten alueiden asukkaita vuosisatoja kiehtonut ilmiö. Ei ole ihme, että kansanuskomuksissa puhutaan öisellä taivaalla juoksevista tuliketusta, jonka hännän huihkahdukset kipunoivat taivaallisiksi tuliksi. Menneinä vuosisatoina voimakkaat revontulimyrskyt, jotka ovat voineet näkyä jopa päiväntasaajalla, ovat olleet pelottava ilmiö, jonka on uskottu ennustavan mullistuksia tai tuhoa. Voimakkaimpien revontulinäytelmien aikaan voi nykyihminenkin tuntea vilunvärityksiä selkäpiissä, niin vavisuttava kokemus se saattaa olla.

Revontulet on 2010-luvulta alkaen voimakkaasti viralisoitunut ilmiö. Digitaalisten kameroiden kehitys on tehnyt revontulten kuvaamisesta verrattain helppoa ja valtavan suosittua. Sosiaalisessa mediassa kuvat puolestaan leviävät tehokkaasti. Nykyisin internet on pullollaan toinen toistaan hienompia ja valitettavasti myös ylitseampuvampia revontulikuvia. Revontulten yleisimmät muodot ovat paljain silmin himmeähköjä ja hiljalleen liikkuvia kaaria. Jos muodostaa mielikuvansa revontulista pelkästään internetin kuvaston perusteella, voi todellisuus tuottaa pettymyksen – Olkoonkin että itse pidän myös himmeämmistä revontulimuodoista, ne ovat omalla tavallaan viehättäviä. Toisaalta digitaalinen kamera näkee valon aallonpituuksia tarkemmin kuin ihmisilmä: kamera voi tallentaa esimerkiksi punaisia revontulten värejä, vaikka niitä ei ihminen omin silmin havaitsisikaan – eikä kamera silti valehtelee. Ainoastaan voimakkaimmat revontulet ovat omin silmin yhtä näyttäviä kuin kameran tulkitsemana. Näin voimakkaita revontulia nähdään harvemmin, mutta kuitenkin säännöllisesti, ja ne todella ovat kokemuksen arvoisia: toisinaan on parempi jättää kamera kokonaan sivuun ja keskittyä vain katselemaan revontulinäytelmää.

Northern lights or auroras are, perhaps, the most magical of all northern natural phenomena. They are formed when high-energy particles from the solar wind collide with oxygen atoms and nitrogen molecules in the ionosphere of the atmosphere, typically at altitudes of 100 to 200 km. These collisions cause the oxygen and nitrogen particles in the atmosphere to become excited. The excitation discharges as a photon, or light, which we perceive as the aurora borealis. The most typical green colour of northern lights is produced from oxygen atoms, the rarer blue and violet colours from nitrogen molecules, and the equally rare red colour is also from oxygen atoms. The occurrence of auroras depends on the activity of the sun, which in turn varies in sunspot cycles of about 11 years.

The occurrence of northern lights is influenced by the speed and particle density of the solar wind, as well as the strength of the interplanetary magnetic field and the polarity of its Bz component. As a rule of thumb, a fast solar wind increases the intensity of the aurora, while a high particle density increases the colourfulness. When the Bz component is strongly negative, the northern lights can be spectacular, even if the solar wind is weak.

Northern lights are not just space physics, but a phenomenon that has fascinated northerners for centuries. It is no wonder that folklore speaks of a fire fox running in the night sky, its tail flicking as if it were sparking a heavenly fire. In past centuries, powerful auroral storms, which could even be seen at the equator, have been a frightening phenomenon, believed to herald upheavals or destruction. During the strongest auroral displays, even a modern person may feel chills running down their spine, such a mind-blowing experience it can be.

Since the 2010s, northern lights have become a highly viralised phenomenon. The development of digital cameras has made shooting the northern lights relatively easy and hugely popular. On social media, these images spread effectively. Today, the internet is full of more and more beautiful and, unfortunately, over-the-top images of the northern lights. To the naked eye, the most common shapes of northern lights are fairly faint and slowly moving arcs. If you form an image of the northern lights based solely on photos on the internet, the reality can be disappointing – although I also like the fainter forms of the northern lights, as they are attractive in their own way. On the other hand, a digital camera can see the wavelengths of light more accurately than the human eye: for example, a camera can record the red colours of the northern lights, even if you can't see them with your own eyes – and the camera still doesn't lie. Only the most intense auroras are as spectacular with your own eyes as they are interpreted by the camera. Such intense northern lights are less frequent, but regular, and well worth experiencing: sometimes it's better to leave the camera aside and just concentrate on watching the aurora spectacle.

AURORA BOREALIS IN PANORAMAS

Die Aurora Borealis ist wohl das magischste Naturphänomen des Nordens. Sie entsteht, wenn die elektrisch geladenen Teilchen des Sonnenwindes in 100 bis 200 Kilometern Höhe auf Sauerstoffatome und Stickstoffmoleküle treffen und diese in Folge aufgeladen werden. Die aufgeladene Energie wird in Form von Photonen freigesetzt, die wir als Polarlichter wahrnehmen. Das typisch grüne Licht entsteht aus Sauerstoffatomen. Ebenso das spektakuläre Rot. Die ebenfalls selteneren Blau- und Violetttöne werden wiederum durch Stickstoff hervorgerufen. Das Vorkommen von Polarlichtern hängt von der Sonnenaktivität ab, die zahlreichen Veränderungen unterworfen ist, die sich in einem Zyklus von etwa 11 Jahren wiederholen, dem sogenannten Sonnenfleckenzyklus.

Auf die Polarlichter wirken sich die Geschwindigkeit des Sonnenwindes und dessen Partikeldichte aus sowie die Stärke des interplanetaren Magnetfeldes und die Polarität der Bz-Komponente des Magnetfelds. Als Faustregel gilt, dass ein schneller Sonnenwind die Stärke der Polarlichter erhöht und eine hohe Partikeldichte wiederum die Farbintensität. Je höher der Bz-Wert im negativen Bereich liegt, desto spektakulärer sind die Polarlichter, selbst bei geringer Geschwindigkeit des Sonnenwinds.

Die Aurora Borealis ist nicht nur eine astrophysische Erscheinung, sondern ein Phänomen, das die Menschen des Nordens seit Generationen fasziniert. Es ist also kein Wunder, dass der Volksglaube am nächtlichen Himmel einen Feuerfuchs sieht, dessen wedelnder Schwanz Funken schlägt. In früheren Zeiten waren intensive Polarlichtstürme, die sogar am Äquator gesichtet werden konnten, ein furchterregendes Ereignis, das Umwälzungen oder Zerstörung prophezeite. Aber auch noch heutzutage überkommt einen beim Anblick dieses unvergleichlichen Lichterspektakel eine gewisse Ergriffenheit.

In den vergangenen Jahren sind Polarlichter immer viraler geworden. Die Entwicklung digitaler Kameras hat das Fotografieren des Phänomens erleichtert und damit auch populärer gemacht. Heutzutage ist das Internet gespickt mit eindrucksvollen Polarlichtbildern, die jedoch leider zum Teil übertrieben wirken. Polarlichter bewegen sich gewöhnlich langsam und schlängelhaft und sind mit bloßem Auge meist schwächer zu sehen. Wenn die Vorstellung, die man von Polarlichtern hat, nur auf Internetfotos beruht, kann die Wirklichkeit enttäuschen. Ich persönlich finde die gedämpften Formen der Aurora Borealis faszinierender. Andererseits nimmt eine digitale Kamera die Wellenlängen des Lichts präziser wahr als das menschliche Auge: sie kann beispielsweise die roten Farben festhalten, selbst wenn diese für das menschliche Auge nicht sichtbar wären – und die Kamera würde trotzdem nicht lügen. Nur die stärksten Polarlichter können vom Auge genauso intensiv wahrgenommen werden wie durch die Linse. Sie sind zwar seltener, aber doch regelmäßig und definitiv ein unvergessliches Ergebnis. Bisweilen bietet es sich deshalb an, die Kamera zur Seite zu legen und einfach nur das bunte Lichterspektakel zu genießen.

LES AURORES BORÉALES EN PANORAMAS

Les aurores boréales figurent parmi les phénomènes les plus magiques de la nature nordique. Elles se forment lorsque les particules chargées du vent solaire entrent en collision avec les atomes d'oxygène et les molécules d'azote dans l'ionosphère atmosphérique, à 100–200 km d'altitude. Ces particules s'excitent en résultat des collisions pour se libérer en photons, c'est à dire en lumière que nous percevons sous forme d'aurore boréale. Les aurores boréales de couleurs verte et rouge sont générées par les atomes d'oxygène, les bleues et violettes naissent des molécules d'azote. L'apparition d'aurores dépend de l'activité solaire, qui varie en cycles de taches solaires de 11 ans.

L'apparition des aurores est influée par la vitesse du vent solaire, par la densité des particules, ainsi que par la force du champ magnétique interplanétaire et la polarité du composant Bz. En règle générale, un vent solaire rapide renforce l'intensité des aurores, et une densité de particules élevée renforce les couleurs. Lorsque le composant Bz est nettement négatif, les aurores peuvent être spectaculaires bien que le vent solaire reste faible.

Les aurores boréales ne relèvent pas uniquement de la physique spatiale, c'est un phénomène qui fascine la population nordique toujours. La légende populaire évoque un renard de feu courtant à travers le ciel nocturne qui allume un feu céleste en lançant des étincelles avec sa queue battante. Au courant des siècles derniers, les tempêtes d'aurores boréales, observées jusque de l'équateur, sont un phénomène inquiétant qui soi-disant laisse présager des bouleversements ou une destruction. En assistant au spectacle captivant de fortes aurores boréales, l'homme moderne peut ressentir des frissons dans le dos.

Depuis 2010, les aurores boréales sont un phénomène très viral. Le développement des appareils photos numériques permet de prendre facilement des photos d'aurores boréales qui sont largement diffusées sur les réseaux sociaux. Internet regorge de magnifiques photos d'aurores boréales, mais malheureusement aussi de photos un rien exagérées. À l'œil nu, les aurores boréales les plus communes sont relativement atténuées, en forme d'arcs qui se meuvent lentement. Si l'on se forge sa conception des aurores boréales uniquement à partir des photos sur Internet, la réalité risque de décevoir : – J'avoue que pour ma part aimer aussi les aurores boréales moins intenses, je les trouve jolies à leur manière. D'autre part, l'appareil photo numérique discerne plus précisément les longueurs d'ondes de la lumière que l'œil humain : l'appareil-photo peut, par exemple, enregistrer les coloris rouges des aurores boréales, bien que l'homme ne puisse pas lui-même les percevoir à l'œil nu, sans que l'appareil-photo nous mente. Seules les aurores boréales les plus puissantes sont aussi éblouissantes à l'œil nu que celles interprétées par l'appareil-photo. Des aurores boréales aussi fortes sont rares, mais régulières, et elles valent vraiment la peine d'être expérimentées : laissez donc parfois votre appareil-photo entièrement de côté pour vous se concentrer sur le spectacle des aurores boréales.

Toukokuun lopulla yöt ovat läpeensä valoisia. Pallasjärvellä aurinko paistaa korkealla Pallastunturien kerojen yllä, vaikka kello on yksitoista illalla. Keskiyöllä aurinko käy matalalla horisontissa, piiloutuu hetkeksi vastarannalla olevan vaaran taakse ja pilkkottaa sieltä uudelleen aamuyön tunteina värjäten maisemaa punertavaksi. Pallastuntureilla on vielä lunta ja järvenselälläkin hieman jäätä. Se ei estä Pallastuntureita peilaamasta komeasti tyynen järven pintaan.

Keskiyön auringon aika eli polaaripäivä alkaa pohjoisimmassa Lapissa heti toukokuun puolivälin jälkeen. Varsinaista polaaripäivää ympäröi kevät- ja syyspuolelta yötön yö – ajanjakso, jolloin yölläkin on tyystin valoisaa. Keskiyön aurinko kestää Lapissa napapiirin korkeudella suunnilleen kuukauden päivät. Pisimmillään se on Lapin pohjoisimmissa osissa Utsjoella kahden ja puolen kuukauden mittainen, samalla kun yötön yö siellä kestää nelisen kuukautta. Jos revontulet on talvisen Lapin maagisin ilmiö, ovat yötön yö ja keskiyön aurinko sitä eittämättä kesällä.

Pohjoinen kesäyö on valokuvauksellinen aarreaitta: Lapissa on paljon hienoja maisemapaiikkoja, vaarojen ja tunturien lakia sekä järvien rantoja, joista voidaan katsella ja kuvata keskiyön aurinkoa osana maisemaa. Yöttömän yön taika ei ole pelkästään pohjoiseen suuntautuvissa maisemissa ja keskiyön aurin-gossa itsessään, vaan ylipäätään kesäyön valonlaadussa: se on kauttaaltaan kaunista ja pehmeää valoa.

Aavasaksa on eteläisimpiä ja historiallisimpia paikkoja keskiyön auringon ihailuun: se on vetänyt pohjoisessa liikkuneita tutkimusmatkailijoita puoleensa jo 1700-luvulla. Aavasaksanvaara ei ole erityisen korkea, mutta sen kupeet var-sinkin itään ja pohjoiseen ovat näyttävän jyrkkiä kallioita. Vaaralta avautuvat panoraamamaisemat ovat komeita – kruununa suoraan pohjoisessa keskiyön aurinko.

Varsinaisen keskiyön auringon ohella monet maisemapaidat ovat kau-neimmillaan aamuyön tunteina, kun aurinko nousee korkeammalle ja alkaa valaista maisemaa eri kulmista. Aamun heräävä tunnelma on lappilaisen kesäyön parhaita piirteitä sekin, oiva syy valvoa läpi yön. Kesäisessä Länsi-La-pissa omiin suosikkeihini kuuluvat pienen, mutta viehkeän Äkäslinkan vesipu-touksen ympäristö sekä Pakasaivon meromiktinen rotkojärvi.

At the end of May, the whole nights are light. At Lake Pallasjärvi, the sun shines high above the Pallastunturi fell tops, even though it is eleven in the evening. At midnight, the sun is low on the horizon, hiding for a moment behind a hill on the opposite shore, and peeking out again in the early hours of the morning, giving the landscape a reddish hue. There is still snow on the Pallastunturi Fells and some ice on the lake shore. That doesn't stop the Pallastunturi Fells from reflecting magnificently on the surface of the calm lake.

The midnight sun, or polar day, starts in northernmost Lapland just after mid-May. In spring and autumn, the polar day itself is surrounded by the night-less night – a period when the night is also completely light. The midnight sun lasts for about a month in Lapland at the Arctic Circle. At its longest, it lasts two and a half months in Utsjoki in the northernmost parts of Lapland, while the nightless night there lasts four months. If the Northern Lights are the most magical phenomenon in winter Lapland, the nightless night and the midnight sun are undoubtedly the most magical in summer.

A northern summer night is a photographic treasure trove: Lapland has many great scenic spots, hill and fell tops and lakeshores where you can watch and photograph the midnight sun as part of the landscape. The magic of the nightless night is not just in the north-facing scenery and the midnight sun itself, but in the quality of light on a summer night in general: the light is beautiful and soft throughout.

Aavasaksa is one of the southernmost and most historic places to admire the midnight sun: it has attracted explorers of the north since the 1700s. The Aavasaksa Fell is not particularly high, but its slopes, especially to the east and north, are spectacularly steep cliffs. The panoramic views from the fell are spectacular – crowned by the midnight sun directly to the north.

In addition to the actual midnight sun, many scenic spots are at their most beautiful in the early hours of the morning, when the sun rises higher and begins to illuminate the landscape from different angles. The awakening atmosphere of the morning is one of the best features of a Lapland summer night, a good reason to stay up all night. In summer in Western Lapland, my personal favourites include the surroundings of the small but charming Äkäslinkka waterfall and the picturesque Pakasaivo meromictic canyon lake.

NACHTLOSE NACHT

Ende Mai sind die Nächte durchgehend hell. In Pallasjärvi steht die Sonne hoch über dem Fjell Pallastunturi, obwohl es elf Uhr am Abend ist. Gegen Mitternacht sinkt sie etwas tiefer, versteckt sich für eine Weile hinter dem Berg am gegenüberliegenden Ufer, nur um in den Morgenstunden von dort wieder hervor zu blinzeln und die Landschaft rötlich zu färben. Auf der Fjellkette Pallas-Yllästunturi liegt noch Schnee und die weite Seefläche ist ebenfalls noch mit einer dünnen Eisschicht bedeckt. Auf der Oberfläche des stillen Sees spiegeln sich die Fjells in ihrer ganzen Pracht.

Die Zeit der Mitternachtssonne, der eigentliche Polartag, beginnt im nördlichsten Lappland ab Mitte Mai. Davor und danach liegt im Frühling und Herbst die Zeit der sogenannten nachtlosen Nacht, während derer es auch nachts hell ist. Der Polartag dauert auf Höhe des Polarkreises etwa einen Monat. Am längsten die Periode in den nördlichsten Teilen Lapplands in Utsjoki und zwar zweieinhalb Monate. Die Zeit der nachtlosen Nacht dauert hier vier Monate. Während die Aurora Borealis das beeindruckendste Phänomen des lappländischen Winters ist, sind der Polartag und die nachtlose Nacht das entsprechende Pendant im Sommer.

Die nordische Sommernacht ist eine Schatzkammer für Fotografen: Lappland hat viele wunderbare Aussichtspunkte auf den Anhöhen und an Seeufern, von denen aus die Mitternachtssonne als Teil der Landschaft beobachtet und fotografiert werden kann. Der Zauber der nachtlosen Nacht liegt nicht nur in den nach Norden ausgerichteten Landschaften und der Mitternachtssonne selbst, sondern auch allgemein in dem ganz besonders schönen weichen Licht der Sommernacht.

Aavasaksa ist einer der südlichsten und geschichtsträchtigsten Orte, um die Mitternachtssonne zu bewundern. Hierher kamen bereits im 18. Jahrhundert zahlreiche Forscher und Entdeckungsreisende. Der Berg Aavasaksanvaara ist zwar nicht besonders hoch, aber er beeindruckt durch steilen Felsenhänge, besonders an seiner Ost- und Nordseite. Vom Berg öffnen sich wunderschöne Landschaften, deren Anblick im Norden von der Mitternachtssonne gekrönt wird.

Zahlreiche malerische Orte sind besonders in den Morgenstunden am schönsten, wenn die Sonne höher steigt und nach und nach die Landschaft in Licht eintaucht. Die morgendliche Stimmung gehört wohl auch zu den schönsten Erfahrungen, die eine lappländische Sommernacht zu bieten hat, ein guter Grund, die ganze Nacht wach zu bleiben. Zu meinen persönlichen Sommerfavoriten in Westlappland gehören die Umgebung des kleinen, aber bezaubernden Wasserfalls Äkäslincka und der meromiktische Canyon-See Pakasaivo.

LA NUIT SANS NUIT

À la fin mai, les nuits peuvent être déjà claires. Au lac Pallasjärvi, le soleil brille haut au-dessus des sommets des monts Pallastunturi même à onze heures du soir. À minuit, le soleil se profile bas à l'horizon, se faufile un instant derrière le mont situé sur la rive opposée pour réapparaître au petit matin, en colorant le paysage de tons rougeâtres. Il y a encore de la neige sur les monts Pallastunturi et un peu de glace au large du lac. Ceci n'empêche pas le joli reflet des monts Pallastunturi sur la surface paisible du lac.

La période du Soleil de minuit, c'est à dire du jour polaire, commence en Laponie septentrionale dès la mi-mai. Au printemps et en automne, le jour polaire à proprement parler est encadré par la période de la nuit sans nuit, où il fait clair même pendant la nuit. Le Soleil de minuit dure environ un mois en Laponie sous la latitude du Cercle polaire. Dans les parties situées le plus au nord de la Laponie, à Utsjoki, cette période peut durer au maximum jusqu'à deux mois et demi, alors que la période de la nuit sans nuit y dure quatre mois. Si les aurores boréales sont le phénomène le plus magique de l'hiver lapon, en été, cette magie est assurée par la nuit sans nuit et le Soleil de minuit.

La nuit de l'été nordique regorge de trésors pour faire de la photographie : La Laponie offre de nombreux paysages superbes, des collines et les sommets des monts tunturi, ainsi que les rives où vous pouvez observer et photographier le Soleil de minuit qui fait partie intégrante du paysage. La magie de la nuit sans nuit ne repose pas uniquement sur les paysages orientés vers le Nord ou sur le Soleil de minuit en soi, mais plus généralement, sur la qualité de la lumière des nuits d'été : c'est une lumière magnifique, toute douce.

Aavasaksa figure parmi les endroits les plus méridionaux et les plus historiques pour admirer le Soleil de minuit : elle attire les explorateurs venus au Nord depuis dès le 18e siècle. La colline Aavasaksanvaara n'est pas particulièrement haute, mais ses versants, en particulier ceux orientés vers l'Est et vers le Nord ont d'impressionnantes falaises abruptes. Les paysages panoramiques qui s'ouvrent de la colline sont magnifiques - et le tout est couronné par le Soleil de minuit qui arrive tout droit du Nord.

Outre le Soleil de minuit à proprement parler, la plupart des paysages révèlent leurs meilleures facettes tôt le matin, lorsque le soleil s'élève plus haut et se met à illuminer le paysage à partir d'angles différents. L'atmosphère au réveil matinal figure parmi les meilleurs éléments de l'été lapon, une bonne raison de veiller tout la nuit. En Laponie de l'ouest, les environs des chutes Äkaslinkka, petites mais très jolies, ainsi que le lac-canyon meromictique de Pakasaivo figurent parmi mes endroits favoris.

Utsjoki on Suomen pohjoisin ja ainoa saamelaisemmistöinen kunta. Saamelaiset on Suomen ja pohjoisen Fennoskandian alkuperäiskansa, ja heidän kansallisvaltioiden rajat ylittävää kotiseutualueuttaan kutsutaan Saamenmaaksi. Suomen ja Norjan rajaa nivoo täällä yhteen mahtava Tenojoki, pohjoissaameksi Deatnu. Vaikka Teno onkin Suomen ja Norjan rajajoki, niin paikallisyhteisö elää yhtenäisenä molemmien puolen jokea – Teno ei erota vaan yhdistää.

Teno on Euroopan suurimpia lohijokia, ja perinteisesti lohestus on ollut merkittävä osa jokisaamelaista paikalliskulttuuria ja elinkeinoja. Tenon lohi ja siksi myös paikalliskulttuuri on nykyisin valtaviin haasteiden edessä: lohi ei nouse Jäämereltä jokeen entiseen tapaan runsaana, vaan on harvinaistunut voimakkaasti. Syytä ei tarkalleen tiedetä. On kuitenkin esitetty, että Tenon lohi kärsii ilmastomuutoksen, heikon ravintotilanteen sekä merellä ja joessa tapahtuneen ylikalastuksen yhteisvaikutuksesta. Tuorein uhka joella kotoperäisen atlantinlohen (*Salmo salar*) tilanteeseen on sinne Barentsinmereltä levinnyt kyttyrälohi (*Oncorhynchus gorboscha*) ja sen massiiviset joukkoesiintymiset joka toinen vuosi.

Teno ja sitä ympäröivät tunturit ovat kauttaaltaan kuvauksellista maisemaa. Tenojokilaaksossa Karigasniemen, Utsjoen kirkonkylän ja Nuorgamin välillä kulkevaa tietä sanotaan Suomen kauneimmaksi – ja täysin syystä. Jokilaaksoson maisemiin on lukuisia erityisen hienoja katselupaikkoja, aivan tien kupeessa, joen rannassa tai viereisen tunturin laella. Jylhimät maisemat löytyvät Nuvvuksen kylän tienoolta, kun Teno mutkittelee 500 metriä korkeiden tunturien välissä. Yläjuoksulla Karigasniemen seutu mäntymetsineen ja joenrantahietikoineen edustaa maisemallisesti aivan erilaista tyyppiä kuin alajuoksulla Nuorgamissa louhikkoinen jokiuoma ja matalat, mereiset tunturit tunturikoivikoineen. Nuorgamista Norjaan, Jäämeren rantaan Varanginvuonolle on vain kivenheitto, mikä näkyy usein aivan erilaisena säätilana verrattuna runsaan 40 kilometrin päähän Utsjoen kirkonkylälle tai 140 kilometrin päähän Karigasniemeen. Utsjoella vuosisatainen saamelainen kulttuuriympäristö nivoutuu harmonisesti yhteen luonnonmaisemien kanssa. Välimaan vanha saamelaistila ja Mantojärven rannalla olevat Utsjoen kirkkotuvat ovat tästä parhaita esimerkkejä.

Utsjoki is Finland's northernmost and only municipality with a Sámi majority. The Sámi are the indigenous people of Finland and northern Fennoscandia, and their homeland area, which crosses the borders of nation states, is called Sápmi. Here, the border between Finland and Norway is linked by the mighty river Teno, or Deatnu in Northern Sámi. Although the Teno is a border river between Finland and Norway, the local community lives as one on both sides of the river – the Teno unites, not divides.

The Teno is one of the largest salmon rivers in Europe, and salmon fishing has traditionally been an important part of the local culture and livelihoods for the Sámi people in the river valley. The Teno salmon, and, therefore, the local culture, is now facing huge challenges: salmon are not rising from the Arctic Ocean in the river in their former abundance, but has become very scarce. The exact cause is not known. It has been suggested that the Teno salmon is suffering from the combined effects of climate change, poor nutritional status and overfishing at sea and in the river. The most recent threat to the status of the river's native Atlantic salmon (*Salmo salar*) is the pink salmon (*Oncorhynchus gorboscha*), which has spread there from the Barents Sea, with mass occurrences every two years.

The Teno and the surrounding fells are a picturesque landscape throughout. The road in the Teno river valley between Karigasniemi, the town centre of Utsjoki and Nuorgam is said to be the most beautiful in Finland – and with good reason. The river valley scenery offers a number of particularly fine viewing spots, right by the road, on the banks of the river or on the top of the adjacent fell. The most majestic scenery can be found around the village of Nuvvus, as the Teno meanders between 500-metre-high fells. Upstream, the Karigasniemi area with its pine forests and riverside sands is a very different type of landscape from the downstream Nuorgam, with its rocky riverbed and low, maritime fells and fell birches. Located a mere stone's throw away from Varangerfjord, Norway, on the shores of the Arctic Ocean, Nuorgam is often considered to have completely different weather conditions than Utsjoki, just over 40 kilometres away, or Karigasniemi, 140 kilometres away. In Utsjoki, the centuries-old Sámi cultural environment intertwines harmoniously with the natural landscape. The old Sámi farm in Välimaa and the Utsjoki church cabins on the shores of Lake Mantojärvi are prime examples of this.

TENO, DEATNU, DER MÄCHTIGE STROM DES SAMENLANDS

Utsjoki ist Finnlands nördlichste Gemeinde und die einzige mit samischer Mehrheit. Die Sámi sind die Ureinwohner Finnlands und Nord-Fennoskandiniens. Ihr grenzüberschreitender Kulturraum und Siedlungsgebiet heißt Sápmi. Die Grenze zwischen Finnland und Norwegen bildet hier der mächtige Fluss Teno oder Deatnu, wie er im Nordsamischen genannt wird. Obwohl der Teno der Grenzfluss zwischen Finnland und Norwegen ist, vereint er die auf beiden Seiten lebenden Menschen zu einer lokalen Gemeinschaft – der Teno trennt nicht, sondern er verbindet.

Der Teno ist einer der größten Lachsflüsse Europas. Die Lachsfischerei ist traditionell ein wichtiger Teil der lokalen Kultur und des Lebensunterhalts der Fluss-Samen. Die Lachsbestände des Flusses sind in den vergangenen Jahren stark geschrumpft, da immer weniger Fische vom Eismeer in den Teno wandern. Dies hat auch für die regionale Kultur enorme Herausforderungen zur Folge. Der Grund für diese Entwicklung ist nicht genau bekannt. Es wird jedoch vermutet, dass der Teno-Lachs unter den kombinierten Auswirkungen von Klimawandel, Nahrungsmangel und Überfischung von Meer und Fluss leidet. Eine neue Bedrohung für den einheimischen Atlantischen Lachs (*Salmo salar*) des Teno ist der invasive Buckellachs (*Oncorhynchus gorbuscha*), der sich von der Barentssee dorthin ausgebreitet hat und alle zwei Jahre in Massen auftritt.

Der Teno und die umliegenden Fjells bilden eine malerische Landschaft. Die im Flusstal des Teno zwischen Karigasniemi, dem Kirchdorf Utsjoki und Nuorgam verlaufende Straße gilt als die schönste in Finnland – und das aus gutem Grund. Es gibt zahlreiche besonders atemberaubende Aussichtspunkte auf das Flusstal, direkt an der Straße, am Flussufer oder auf dem Gipfel des benachbarten Fjells. Die erhabensten Landschaften findet man in der Nähe des Dorfes Nuvvus, wo sich der Teno zwischen 500 Meter hohen Fjells hindurchschlängelt. Am Oberlauf findet man in der Region Karigasniemi ein von Kiefernwäldern und Sandbänken geprägte Landschaft, die sich völlig von der Gegend am Unterlauf in Nuorgam unterscheidet, wo das Flussbett felsig und die Fjells niedrig, maritim und mit Zwergbirken bewachsen sind. Von Nuorgam bis zum Varangerfjord am Arktischen Ozean ist es nicht weit, was sich oft darin zeigt, dass hier völlig andere Witterungsbedingungen herrschen als im mehr als 40 Kilometer entfernten Kirchdorf Utsjoki oder dem 140 Kilometer entfernten Karigasniemi. In Utsjoki fügt sich die Jahrhunderte alte samische Kulturlandschaft harmonisch in die Natur ein. Der alte Sámi-Bauernhof in Vålímáa und die Kirchenhöhlen von Utsjoki am Ufer des Mantojärvi-Sees sind hierfür die besten Beispiele.

TENO, DEATNU, LA RIVIÈRE IMPOSANTE DE SÁPMI

Utsjoki est la commune finlandaise la plus septentrionale qui compte une majorité d'habitants Sámi. Les Sámi sont un peuple indigène de Finlande et de la Fennoscandie du Nord, et leur territoire natal qui s'étend au-delà des frontières des États nationaux, est appelé Sápmi. Là, la frontière entre la Finlande et la Norvège est démarquée par l'imposante rivière Tenojoki, nommée Deatnu en sami du Nord. Bien que Teno soit une rivière frontalière entre la Finlande et la Norvège, la communauté locale vit de manière unie des deux côtés de Teno qui au lieu de les séparer, les rassemble.

Teno figure parmi les plus grandes rivières de saumons d'Europe, et traditionnellement, la pêche au saumon fait partie intégrante de la culture locale et de la subsistance de la population sami vivant dans la vallée fluviale. Le saumon de Teno, et par conséquent, aussi la culture locale doivent actuellement faire face à des défis : le saumon qui remontait auparavant en abondance dans la rivière à partir de l'océan Arctique, s'est maintenant nettement raréfié. La raison à cela est inconnue. On a cependant avancé que le saumon de Teno subissait les effets du changement climatique, un état nutritionnel affaibli et de l'impact combiné de la surpêche dans l'océan et dans la rivière. La menace la plus récente pour la rivière concernant le statut du saumon arctique endémique (*Salmo salar*) est le saumon à bosse (*Oncorhynchus gorbuscha*) de la Mer de Barents qui s'y est répandu avec ses grosses populations une année sur deux.

Teno et les monts tunturi environnants offrent partout des paysages pittoresques. On dit que la route qui traverse la vallée fluviale de Teno entre Karigasniemi, le village d'Utsjoki et Nuorgam est la plus belle route de Finlande – et ce n'est pas par hasard. Il existe de nombreux endroits superbes pour observer les paysages de la vallée fluviale, tout près de la route, au bord de la rivière ou près du sommet du mont tunturi. Les plus beaux paysages se trouvent aux environs du village de Nuvvus, où la rivière Teno serpente entre les monts tunturi à une hauteur de 500 mètres. En amont, la région de Karigasniemi avec ses forêts de pins et ses berges sablonneuses illustre un type de paysage bien différent que sur le cours inférieur à Nuorgam avec son lit rocaillieux peu profond, ses monts lapons marins recouverts de bouleaux pubescents. Situé à seulement deux pas de Varangerfjord, en Norvège, au bord de l'océan Arctique, Nuorgam est souvent considéré comme avoir des conditions météo totalement différentes du village d'Utsjoki ou de Karigasniemi situé à une distance de 140 km. À Utsjoki, l'environnement culturel séculaire sami se fonde en toute harmonie avec les paysages naturels. L'ancienne ferme sami à Vålímáa et les lieux de culte de l'église sur les rives du lac Mantojärvi en sont les meilleurs exemples.

Kilpisjärvi on Lapin kenties omalaatuinen kolkka. Alueella on Suomen korkeimmat tunturit, kaikki yli 1000 metriä korkeat huiput ja suurimmat korkeuserot – ja lyhin kasvukausi, mutta samalla ainutlaatuisen rikas kasvillisuus ja eliöstö. Kilpisjärvellä oleva Mallan luonnonpuisto suojeltiin jo vuonna 1916 ainutlaatuisen ja herkän tunturiluonnon turvaksi. Norjan ja Ruotsin korkeimmat tunturinhuiput antavat oman leimansa Kilpisjärven kaukomaisemalle, mutta laakson molemmiin puolin ovat Saana ja Malla ovat lähituntureina näyttäviä ja monien mielestä kauneimmatkin tunturit. Kilpisjärvi poikkeaa ilmastoltaan, ekologiaaltaan ja geologiaaltaan koko muusta Lapista, se on Suomen pieni pala Skandien vuoristoa.

Kilpisjärvi on samalla elävä kylä, jossa on vain 140 vakituista asukasta, mutta jossa rajakauppa ja matkailu tuovat alueelle kymmeniä tuhansia kävijöitä vuosittain. Leimallista alueelle on myös perinteinen saamelainen suurporonhoito, ja porot ovatkin tavallinen näky kylänraitilla ja lähituntureilla. Suurtuntureiden ja itse Kilpisjärven väliin puristuva asutus ja elinkeinot ovat ristipaineessa ympäröivien luonnonsuojelualueiden ja karun tunturierämaan välillä. Kilpisjärvelle ja siitä pohjoiseen ja koilliseen sijaitsevalle Käsivarren erämaa-alueelle kaavailtiin kansallispuistoa joitakin vuosia sitten, mutta hanke kaatui paikallisten asukkaiden vastustukseen: he pelkäsivät, että lisäsuojelu hankaloittaisi alueen elinolosuhteita. Suurtuntureiden mahtavat luonnonolosuhteet ovat muualta tulevalle eksotiikkaa, mutta paikalliset pyrkivät elämään Kilpisjärvellä aivan kuten missä tahansa muuallakin.

Kesäisellä Kilpisjärvellä Ruotsin ja Norjan etenkin alkukesästä kauttaaltaan lumiset suurtunturit pistävät ensivierailijalla silmiin. Tunnusomaisin niistä on Paras, pohjoissaameksi Bárrás, ylösalaisin käännettyä köliä muistuttava jyrkkäpiirteinen tunturi. Retkeilijöille on paljon mahdollisuuksia, suositusten Saanan, Tsahkaljärven ja Mallan alueen lähireittien ohella kulkua voi suunnata kolmen valtakunnan rajapyykin kautta kohti Norjan ja Ruotsin korkeampia huippuja – tai Suomen puolella kohti Käsivarren erämaata sen karunkaunista suurtunturiluontoa.

Siilaskoski ja Siilasjärven takana olevat tunturit on varmasti yksi kuva- ja valokuvasuosittu maisema Lapissa: luultavasti jokainen Mallan luonnonpuistoon kulkija pysähtyy ottamaan kuvan etualan koskesta ja taustan tunturimaisemasta. Toiseen suuntaan Siilaskosken sillan takana näkyy komeasti Pikku-Mallan pahdat ja pyöreät piirteet – nämäkin maisemat ovat kauneimmillaan yöttömässä yössä.

Kilpisjärvi is perhaps the most unique corner of Lapland. The area has the highest fels in Finland, all the peaks over 1,000 metres high and the largest altitude differences – and the shortest growing season, but also a uniquely rich flora and fauna. The Malla Strict Nature Reserve in Kilpisjärvi was already protected back in 1916 to safeguard the unique and fragile fell nature. The higher peaks of Norway and Sweden give their own mark to Kilpisjärvi's distant landscape, but Saana and Malla on either side of the valley are spectacular nearby fels and considered by many to be the most beautiful. Kilpisjärvi differs from the rest of Lapland in climate, ecology and geology, being a small piece of the Scandinavian Mountains in Finland.

Kilpisjärvi is also a lively village with only 140 permanent residents, but where border trade and tourism bring tens of thousands of visitors every year. The area is also characterised by traditional Sámi reindeer husbandry, and reindeer are a common sight on the village tracks and nearby fels. The settlement and industry squeezed between the Great Fels and Kilpisjärvi itself is caught between the surrounding nature reserves and the barren fell wilderness. A national park was planned for Kilpisjärvi and the Käsivarsi Wilderness Area to the north and north-east of it some years ago, but the project fell through due to opposition from local residents, who feared that additional protection would make living conditions in the area more difficult. The magnificent natural conditions of the Great Fels are exotic to those from elsewhere, but the locals try to live their lives in Kilpisjärvi just like anywhere else.

In the summer, the snow-covered Great Fels of Sweden and Norway, especially in early summer, are a striking sight for first-time visitors to Kilpisjärvi. The most distinctive of these is Paras, Bárrás in Northern Sámi, a steeply-contoured fell resembling an upturned keel. There are plenty of opportunities for hikers, from the popular local routes in the Saana, Lake Tsahkaljärvi and Malla areas, to the higher peaks of Norway and Sweden via the three national borders – or on the Finnish side, to the Käsivarsi Wilderness Area with its ruggedly beautiful fell scenery.

Siilaskoski Rapids and the fels behind Lake Siilasjärvi are certainly one of the most photographed landscapes in Lapland: probably every visitor to the Malla Nature Reserve stops to take a picture of the rapids in the foreground and the fels in the background. In the other direction, behind the Siilaskoski bridge, you can see the steep cliffs and rounded features of Pikku-Malla – these landscapes are also at their most beautiful during the nightless nights.

KILPISJÄRVI – DIE WELT DER GROSSFJELLS

Kilpisjärvi ist der wohl einzigartigste Ort Lapplands. In der Region befinden sich die höchsten Fjells Finnlands, alle mit Gipfeln über 1000 Meter. Hier gibt es die größten Höhenunterschiede und die kürzeste Vegetationsperiode, aber gleichzeitig auch eine reiche Vegetation und Biodiversität. Der Naturpark Malla in Kilpisjärvi wurde bereits 1916 zum Naturschutzgebiet erklärt. In der Ferne ragen die hohen Fjells Norwegens und Schwedens majestätisch in den Himmel, aber Saana und Malla auf beiden Seiten des Tals sind ebenfalls eindrucksvoll und zählen nach Meinung vieler zu den schönsten Fjells. Kilpisjärvi unterscheidet sich hinsichtlich Klima, Ökologie und Geologie vom Rest Lapplands. Es ist der kleine finnische Teil des Skandinavischen Gebirges.

Kilpisjärvi ist aber auch eine lebendige Ortschaft mit nur 140 ständigen Einwohnern, in die grenzüberschreitender Handel und Tourismus jedoch jedes Jahr Zehntausende Besucher locken. Charakteristisch für die Region ist überdies die traditionelle samische Rentierhaltung. Auf der Dorfstraße und in den nahegelegenen Fjells sind Rentiere ein vertrauter Anblick. Die zwischen den Großfjells und Kilpisjärvi liegende Siedlung und ihre Lebensgrundlage sind dem widersprüchlichen Druck zwischen den Naturschutzgebieten und der kargen Fjell-Wildnis ausgesetzt. Vor einigen Jahren war für Kilpisjärvi und das nördlich und nordöstlich davon gelegene Wildnisgebiet Käsivarsi ein Nationalpark geplant, doch das Projekt scheiterte am Widerstand der Einheimischen, die befürchteten, dass zusätzlicher Schutz die Lebensbedingungen in der Gegend erschweren würde. Die ursprüngliche Natur der Großfjells erscheint den Menschen, die nicht hier leben, als exotisch, aber die Einwohner von Kilpisjärvi möchten hier genauso leben wie die Menschen in anderen Regionen.

In Kilpisjärvi fallen dem Erstbesucher im Sommer und vor allem im Frühsommer die schneebedeckten Großfjells Schwedens und Norwegens ins Auge. Das charakteristischste davon ist Paras oder Bárrás auf Nordsamisch. Der ausgesprochen steile Fjell ähnelt einem umgedrehten Kiel. Für Wanderer gibt es viele Möglichkeiten, zusätzlich zu den beliebten Routen um Saana, Tsahkaljärvi und Malla den Weg durch das Dreiländereck zu den höheren Gipfeln auf der norwegischen und schwedischen Seite zu nehmen – oder auf der finnischen Seite in Richtung Käsivarsi mit seiner rauen Bergnatur zu wandern.

Siilaskoski und die Fjells hinter dem Siilasjärvi-See gehören sicherlich zu den am meisten fotografierten Landschaften Lapplands: wahrscheinlich hält jeder Besucher des Malla-Naturparks an, um ein Foto von den Stromschnellen im Vordergrund und der Fjelllandschaft im Hintergrund zu machen. In der anderen Richtung, hinter der Siilaskoski-Brücke, sind die markanten felsigen und runden Formen des Pikku-Malla sehen – diese Landschaften bestechen auch in der nachts dunklen Nacht durch ihre Schönheit.

KILPISJÄRVI – LE MONDE DES GRANDS MONTS TUNTURI

Kilpisjärvi est le coin le plus original de la Laponie. Les monts tunturi les plus hauts de Finlande se trouvent dans la région, tous les pics sont de 1000 mètres de haut avec des différences d'altitude les plus importantes – et une courte période de croissance, mais en même temps, une flore et une faune riches uniques. La réserve naturelle de Malla située à Kilpisjärvi a été protégée déjà en 1916, afin de protéger la nature unique et fragile des monts tunturi. Les pics les plus élevés des monts tunturi de Norvège et de Suède donnent leur propres repères au paysage lointain de Kilpisjärvi, mais les monts proches Saana et Malla situés des deux côtés de la vallée sont considérés comme les plus beaux monts lapons par la plupart. Kilpisjärvi diffère du reste de la Laponie du point de vue de son climat, de sa technologie et de sa géologie, et est ainsi un petit morceau finlandais de la chaîne de montagne des Scandes.

Kilpisjärvi est un village vivant qui compte seulement 140 résidents permanents, mais où le commerce frontalier et le tourisme attirent des dizaines de milliers de visiteurs chaque année. La région est aussi caractérisée par l'élevage traditionnel de rennes des Sámi, et il est courant de voir des rennes le long de pistes rurales et des monts proches. Le peuplement et les activités économiques sont à l'étroit entre les zones de protection de la nature environnantes et la nature sauvage des monts lapons. Il était prévu d'ouvrir un parc national à Kilpisjärvi et dans la zone sauvage de Käsivarsi dans la direction du Nord et du Nord-est il y a quelques années, mais le projet a échoué face à l'opposition des habitants locaux : ceux-ci craignaient que la protection supplémentaire affecterait gravement les conditions de vie de la région. Les magnifiques conditions naturelles des grands monts sont exotiques pour les personnes venues d'ailleurs, mais les locaux visent à vivre à Kilpisjärvi comme n'importe où ailleurs.

En été, les grands monts tunturi de la Suède et de la Norvège recouverts de neige, en particulier au début de l'été, éblouissent les nouveaux visiteurs. Le plus caractéristique est le mont Paras, Bárrás en sámi du nord, aux contours abrupts qui fait penser à une quille renversée. Les randonneurs ont le choix parmi les itinéraires locaux prisés des environs de Saana, Tsahkaljärvi et Malla, jusqu'aux pics les plus élevés en Norvège et en Suède au-delà des frontières ou côté finlandais, en direction de la zone sauvage de Käsivarsi et ses merveilleux paysages sauvages des grands tunturi.

Les tunturis derrière les rapides Siilaskoski et le lac Siilasjärvi sont certainement les paysages les plus photographiés de la Laponie : presque visiteur de la Réserve de Malla prend une photo des rapides et des monts en arrière-plan. Dans l'autre direction, derrière le pont Siilaskoski, se profilent les falaises abruptes et les formes arrondies de Pikku-Malla. Ces paysages offrent un maximum de beauté pendant les nuits sans nuit.

MATKA SOMPION LUONNONPUISTOON, INARIIN JA LEMMENJOELLE

Sompion luonnonpuisto on perustettu säilyttämään alueen metsä-, tunturi- ja suoluontoa tulevaisuutta ja tieteellistä tutkimusta varten. Luonnonpuiston ytimessä ovat terävalakiset Nattastunturit, joista kahdelle, Pyhä-Nattaselle ja Terävä-Nattaselle on merkitty retkeilyreitti – luonnonpuistossa merkityiltä reiteiltä ei ole sallittua poiketa. Pyhä-Nattasen laella olevat lähes 10 metriä korkeat toorikivet ovat komea nähtävyys ja myös geologisesti ja kulttuurihistoriallisesti kiinnostava kohde. Toorit ovat Suomen näyttävimmät laatuaan, eikä ihme, että ne ovat olleet muinoin pyhiä palvontakohteita.

Nattasilta pohjoiseen, Saariselän tuntureiden toisella puolen sijaitsee Inarijärvi. Inarijärven pinta-ala on 1084 neliökilometriä ja syvin kohta liki 92 metriä – se on Suomen kolmanneksi suurin ja toiseksi syvin järvi. Pirstaleisessa järvessä on yli 3300 saarta ja 3300 kilometriä rantaviivaa. Valtavan kokonsa ja sijaintinsa vuoksi Inarijärveä sanotaan myös Saamenmereksi. Järven rantamilla on elänyt vanhastaan ja nykyisinkin inarinsaamelainen alkuperäiskansa. Inarinsaame on uhanalainen saamen kieli, jolla oli vähimmillään vain muutama sata puhujaa, mutta kielenelvytystyön ansiosta nykyisin enemmän. Inarin kunta on saamelaiskulttuurin keskus Suomessa – siellä sijaitsevat sekä Saamelaismuseo Siida että saamelaiskulttuurikeskus Sajos.

Inarijärven reunamilla on paljon kiehtovia luontokohteita, komeita vaaroja, ikimetsiä ja kirkasvetisiä erämaajokia. Myössäjärven kupeessa, aivan valtatie varrella sijaitsee Karhunpesävaara. Sen tunnetuin nähtävyys on karhunpesäkivenä tunnettu Suomen suurin tafoni, rapautumalla syntynyt onkalo. Karhunpesävaara edustaa alueelle tyypillistä siirtolohkareiden ja kalliojyrkänteiden värittämää vanhaa mäntymetsää. Paksut aihkipetäjät ovat näillä vaaroilla yli 400-vuotiaita, mutta Karhunpesävaaralla on myös koko Fennoskandian vanhin tunnettu mänty, jolla on ikää ainakin 770 vuotta. Inarin kirkonkylän kupeessa Inarijärveen laskee koskistaan tunnettu kirkasvetinen ja kalaisa Juutuanjoki. Juutuan Jäniskosken ylitse menee riippusilta, jolta kosken kuohut ovat etenkin tulva-aikaan liki käsinkosketeltavia.

Juutuan kautta Inarijärveen valuttaa vetensä myös Lemmenjoki, jonka jokilaakso ja sitä ympäröivät tunturit sekä valtavat metsäerämaat ja aapasuot muodostavat Suomen suurimman kansallispuiston. Yli 2800 neliökilometrin suuruinen Lemmenjoen kansallispuisto on Euroopan suurimpia tiettömiä erämaita. Lemmenjoki on tunnettu kullankaivuuhistoriastaan, mutta myös yhdestä Lapin komeimmista vesiputouksista, Ravadasköngästä. Ravadasjoki virtaa alajuoksullaan kanjonissa ja tippuu kolmena erillisenä vesiputouksena, joista alimmainen liki 10-metrinen on tunnetuin ja näytävvin. Ravadasköngäs on kansallispuiston rajoitusaluetta, jolla on pysyttävä merkityillä poluilla – putousta ei ilman lupaa pääse katsomaan ihan vierestä, mutta se on onneksi näytävä hieman etäämpäänkin.

TRIP TO SOMPIO NATURE RESERVE, INARI AND LEMMENJOKI

The Sompio Strict Nature Reserve was established to preserve the region's forests, fells and swamps for the future and for scientific research. At the heart of the nature reserve are the sharp-topped Nattastunturi Fells, two of which, Pyhä-Nattanen and Terävä-Nattanen, have marked hiking trails – no deviation from the marked trails is allowed in the nature reserve. The almost 10-metre-high tor rock formations at the top of Pyhä-Nattanen are an impressive sight and also a site of geological and cultural-historical interest. These tors are the most spectacular of their kind in Finland, and it is no wonder that they have been sacred places of worship in ancient times.

North of the Nattastunturi Fells, on the other side of the Saariselkä Fells, is Lake Inari. With an area of 1,084 square kilometres and a depth of almost 92 metres, Lake Inari is the third largest and second deepest lake in Finland. The fragmented lake has more than 3,300 islands and 3,300 kilometres of coastline. Because of its huge size and location, Lake Inari is also known as the Sápmi Sea. The shores of the lake have been and still are inhabited by the indigenous Inari Sámi people. Inari Sámi is an endangered Sámi language, which at its smallest had only a few hundred speakers, but nowadays has more thanks to language revitalization. The municipality of Inari is the centre of Sámi culture in Finland – home to both the Sámi Museum Siida and the Sámi Cultural Centre Sajos.

The edges of Lake Inari are full of fascinating nature destinations, with majestic hills, primeval forests and clear-water wilderness rivers. Karhunpesävaara is located near Lake Myössäjärvi, right next to the main road. Its most famous attraction is Finland's largest tafoni, a cavern formed by weathering, known as the Bear's Nest Rock. The Karhunpesävaara area is a typical old pine forest dotted with erratic boulders and cliffs. The large old pine trees on these hills are over 400 years old, but Karhunpesävaara also has the oldest known pine tree in Fennoscandia, which is at least 770 years old. Juutuanjoki River with its clear waters and rich in fish, known for its rapids, flows into Lake Inari near the village of Inari. A suspension bridge crosses the Jäniskoski Rapids of the Juutuanjoki River, from where the surge of the rapids is almost palpable, especially during the flood season.

The Lemmenjoki River also drains into Lake Inari via Juutuanjoki River, and its river valley and surrounding fells, as well as the vast forested wilderness and aapa mires, form Finland's largest national park. Covering more than 2,800 square kilometres, Lemmenjoki National Park is one of the largest trackless wilderness areas in Europe. The Lemmenjoki River is famous for its gold mining history, but also for one of Lapland's most impressive waterfalls, Ravadasköngäs. The Ravadasjoki River flows downstream through a canyon and falls in three separate waterfalls, the lowest of which, at almost 10 metres, is the most famous and spectacular. Ravadasköngäs is a restricted area of the national park, where you have to stay on the marked trails – you cannot view the waterfall from up close without a permit, but, luckily, it's spectacular even from a distance.

AUSFLUG NACH SOMPIO, INARI UND LEMMENJOKI

Der Naturpark Sompio wurde gegründet, um die Wald-, Fjell- und Sumpfnatur des Gebiets für die Forschung und für künftige Generationen zu bewahren. Mitten durch das Gebiet zieht sich die Fjellkette Nattastunturit. Zwei der Fjells, der Pyhä-Nattanen und Terävä-Nattanen, sind über markierte Wege zu erreichen, von denen man nicht abweichen darf. Die fast 10 Meter hohen Toori-Steine auf dem Gipfel des Pyhä-Nattanen bieten nicht nur einen eindrucksvollen Anblick, sondern sind geologische und kulturhistorische Sehenswürdigkeiten, die in der Vergangenheit als Kultstätten verehrt wurden.

Inarijärvi liegt nördlich der Nattastunturit, auf der anderen Seite der Saariselkä-Fjells. Der zerklüftete See hat 3300 Inseln und eine 3300 km lange Uferlinie. Er besitzt eine Fläche von 1084 km² und ist an seiner tiefsten Stelle fast 92 m tief. Er ist somit der drittgrößte und zweitiefste See Finnlands. Aufgrund seiner Größe und Lage wird der Inarijärvi auch das Sámi-Meer genannt. Das indigene Volk der Inari-Sámi lebt seit Urzeiten an seinen Ufern. Inari-Samisch ist eine vom Aussterben bedrohte Sprache, die zeitweise nur noch Wenige beherrschten, aber dank intensiver Bemühungen wiederbelebt werden konnte. Die Gemeinde Inari ist das Zentrum der finnischen Sámi-Kultur. Hier befinden sich das Sámi-Museum Siida und das Kulturzentrum Sajos.

In der Umgebung des Inarijärvi gibt es viele faszinierende Orte, wunderschöne Berge, alte Wälder und wilde Flüsse mit kristallklarem Wasser. Karhunpesävaara befindet sich am Myössäjärvi, direkt an Autobahn. Hier findet man den größten Tafonon Finnlands, den Karhunpesäkivi (Bärenhöhlenstein), eine durch Verwitterung entstandene Höhle. Karhunpesävaara ist ein für die Gegend typischer alter Kiefernwald, der von Findlingen und Felsen durchzogen ist. In den Berggebieten stehen uralte Kiefern. Hier findet man auch die mit über 770 Jahren älteste bekannte Kiefer in ganz Fennoskandinavien. In der Nähe des Kirchdorfes Inari mündet der für seine Stromschnellen bekannte Juutuanjoki in den Inarijärvi. Die Stromschnelle Jäniskoski wird von einer Hängebrücke überquert, von der man das tosende Element fast berühren kann.

Über den Juutuanjoki mündet auch der Lemmenjoki in den Inarijärvi. Das Flusstal und die umliegenden Fjells sowie die riesige Waldwildnis und die weiten Aapamoore bilden Finnlands größten Nationalpark. Der Lemmenjoki-Nationalpark ist mit einer Fläche von mehr als 2.800 km² eines der größten straßenlosen Wildnisgebiete Europas. Der Fluss ist für seine Goldgräbergeschichte bekannt, aber auch für einen der schönsten Wasserfälle Laplands, den Ravadasköngäs. Der Fluss Ravadasjoki fließt an seinem Unterlauf in die Schlucht und fällt in drei separaten Wasserfällen ab, von denen der unterste, der fast 10 Meter hoch ist, der berühmteste und spektakulärste ist. Ravadasköngäs ist eine Bewahrungszone des Nationalparks. Hier darf man sich nur auf den markierten Wegen aufhalten – der Zugang zum Wasserfall ist ohne Genehmigung nicht gestattet, aber zum Glück ist er auch etwas weiter weg gut zu sehen.

VOYAGE À LA RÉSERVE NATURELLE DE SOMPIO, À INARI ET LEMMENJOKI

La Réserve naturelle de Sompio a été fondée pour préserver l'avenir des forêts, des monts et des tourbières de la région, ainsi que pour des fins scientifiques. Les monts pointus Nattastunturi se trouvent au cœur de la réserve, et Pyhä-Nattanen et Terävä-Nattanen ont des itinéraires balisés : aucune déviation n'est autorisée. Les rochers tors de près de 10 m de haut sur le sommet de Pyhä-Nattanen sont une curiosité géologique et culturo-historique. Ces tors, les plus impressionnants de la Finlande, étaient autrefois des lieux sacrés de culte.

Au nord de Nattasilta, de l'autre côté des monts de Saariselkä se trouve le lac Inarijärvi. La superficie d'Inarijärvi s'étend sur 1084 km² et le point le plus profond atteint près de 92 m – c'est le 3e plus grand lac de Finlande et le 2e le plus profond. Ce lac fragmenté compte plus de 3300 îles et 3300 km de littoral. Inarijärvi est appelée la Mer Sámi. Ses berges ont toujours été occupées par le peuple indigène des Sámis d'Inari. La langue sámi d'Inari est en voie d'extinction, elle ne comptait plus quelques centaines de locuteurs, mais davantage de nos jours grâce au programme de revitalisation linguistique. La commune d'Inari est le centre de la culture sámi en Finlande, elle abrite le Musée Sámi Siida et le centre culturel des Sámis Sajos.

Les rives d'Inarijärvi offrent des destinations nature captivantes, de magnifiques montagnes, des forêts vierges et des rivières sauvages aux eaux claires. Karhunpesävaara, près du lac Myössäjärvi, se trouve juste à côté de la route principale. Sa curiosité la plus connue est le plus grand taffoni de Finlande qui est une roche à érosion circulaire. Karhunpesävaara abrite également une forêt ancienne de pins typique dans la région avec des blocs rocheux et des pentes escarpées. Les épais pins anciens sur ces monts datent de plus de 400 ans, mais Karhunpesävaara abrite aussi le célèbre le plus ancien de la Pennoscandie, âgé au moins de 770 ans. La rivière poissonneuse Juutuanjoki avec ses eaux claires, connue pour ses rapides, coule dans le lac Inarijärvi près du village d'Inari. Un pont suspendu traverse les rapides de Jäniskoski de la rivière Juutuanjoki d'où on peut se faire éclabousser, surtout pendant la saison des crues.

La rivière Lemmenjoki se déverse aussi dans le lac Inarijärvi via la rivière Juutuanjoki, et la vallée fluviale et les monts tunturi environnants, tout autant que les vastes zones forestières sauvages et les tourbières d'Aapa forment le plus grand parc national de la Finlande. D'une superficie supérieure à 2800 km², le parc national de Lemmenjoki figure parmi les plus grandes étendues sauvages infranchissables d'Europe. Lemmenjoki est réputée pour son histoire des mines d'extraction de l'or, et une des plus belles chutes de la Laponie, Ravadasköngäs. Le courant sous-jacent de la rivière Ravadasjoki coule dans un canyon pour tomber dans trois chutes distinctes dont la plus basse, à près de 10 m est la plus connue et la plus spectaculaire. Ravadasköngäs est une zone réglementée où il faut rester sur les sentiers balisés – il est interdit de voir les chutes de tout près sans autorisation, mais on les voit d'un peu plus loin.

